

Egyáltalán
nem ismersz.

„Függőséget okoz...
Tedd a
kívánságlistádra!”

Violet Eden krónikák 3.

EMBLAZE

l á n g o l á s

fine
selection

JESSICA SHIRVINGTON

JESSICA SHIRVINGTON

EMBLAZE

l á n g o l á s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Mattnek

*„Mert ha nem kedvezett az Isten a bűnbe esett angyaloknak,
hanem mélységbe taszítván, a sötétség lánczaira adta oda őket,
hogy fenntartassanak az ítéletre.”*

GÖRÖG TARTAROSZ, PÉTER MÁSODIK LEVELE 2:4¹

¹ A könyvben szereplő valamennyi bibliai idézet Károli Gáspár fordítása.

Prológus

„...mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben.

*És megemlékezem az én szövetségemről,
mely van én közötttem és ti közöttetek...”*

MÓZES I. KÖNYVE 9:14-15

EVELYN

NEM KELLETT LÁTANIA, HOGY TUDJA, ott van jelen a szobában. Régóta nem kellett már kizárólag a szemére hagyatkoznia a látáshoz.

Egy utolsó fülsüketítő sikoly szakadt ki a száján, hangjában megcsendült a kétélű kard éneke, ami egyszerre adott hírül életet és halált. Bevégeztetett; legnagyobb öröme karnyújtásnyira várta, miközben már a végső áldozat is hívogatón integetett felé.

– Kislány! – újságolta a szülésznő, amint karjába fektette az újszülöttet.

Evelyn csak nézte apró gyermekét, és azon tűnődött, hogyan lesz ereje elengedni.

– Tökéletes baba, Eve! Pont olyan, mint te. Az én két gyönyörű angyalkám! – lelkendezett James.

Még mindig potyogtak a férje könnyei. A szülés megindulása óta valóságos bőgőmasinává változott, mostani szavai azonban Evelyn szeméből is előcsalogatták az első néma könnyet. James gyengéden letörölte.

– Tudtam, hogy el fogod sírni magad! – tréfálkozott, hol a feleségére, hol a kislányukra pillantva. Óvatosan megsimogatta a kisbaba homlokát, éppen csak a kisujja hegyével.

Evelyn szíve összeszorult. Nem szerepelt a tervei között, hogy valaha is elhagyja a férjét. Mindig is biztosra vette, hogy túl fogja élni. Házasságuk egész ideje alatt mindvégig azt fontolgatta, mikor vallon be mindent Jamesnek – miként magyarázza el, hogy amíg férje lassacskán teljesen megöregszik, addig ő évről évre alig tűnik majd idősebbnek. Főlöszlegesen elfecsérelt idő volt.

Kisbabájukra pillantott, aki résnyire nyitotta a szemét. Most már a lánya döntésén fog múlni, hogy James tudomást szerez-e valaha is az egészről.

Evelyn az ajkához emelte a férje kezét, majd megcsókolta. Lassan és finoman; beszippantotta James kezének vaníliaillatát, hogy örökre az emlékezetébe vesse. Azt kívánta, bárcsak több idejük lenne hátra, de már érezte a szobát átható angyali erő mágneses vonzását. Már nem hagyhatta tovább figyelmen kívül.

– James, kimennél egy kicsit, hogy rendbe tegyem magam? – Ez volt az utolsó hazugsága, és ezért is utálta magát. Sohasem viselte könnyen, hogy hazudjon a férjének.

James gyorsan megcsókolta. Túlságosan is gyorsan.

– Hamarosan visszajövök, *anyuka!* – búcsúzott a feleségére kacsintva, azután kiment a szobából. Evelynnek megszakadt a szíve a gondolatra, hogy életében csupán egyetlenegyszer hallhatja ezt a szépséges szót.

Miután kettesben maradtak, Evelyn megpuszilta a baba tökéletes fejcskáját. A kislánynak már most sűrű, barna haja volt, éppen olyan, mint az anyukájának. Az illata pedig... mámorító volt. Úgy érezte, akár egy örökkévalósággal el tudna merülni benne. Azt kívánta, bárcsak örökre a karjában tarthatná a kislányát, önfeledten játszadozva aprócska ujjával.

Közben tisztában volt vele... valójában nincsenek egyedül.

– Neked köszönhetem az álmokat? – kérdezte az üres szobától.

Az angyal testet öltött, bizonyoságot adva a szinte tapintható jelenlétről, amit Evelyn már korábban is érzett. Mintha mindvégig ott állt volna a szobában.

Evelyn egész testével érzékelte. Mindig is érezte őket. Még az illatukat is. Mindig virágok aromáját árasztották, de *őt* csak a lilium illata lengte körül.

Evelyn tudta – a liliumokban rejlik minden erő.

Az angyal bemutatkozott, noha felesleges volt. Evelyn pontosan tudta, ki áll előtte, és miért is érkezett. Már hetek óta kísértette az álmaiban.

Az angyal most az ablaknál állt, ami egy kis parkra nézett. Régebben gyakran ellátogatott a földre, de azoknak az időknek már vége szakadt. Rövid látogatása során legalább a fűvet és az eget meg akarta csodálni ebből a nézőpontból.

Mindketten tudták, hogyan működik a dolog. Az új élet és az új halál megnyitja a kaput.

– Felfogtad, mit kérsz tőlem? – kérdezte Evelyn.

– Igen.

– Mi lesz a lányomból?

– A Keshet. – Az angyal mély tisztelettel beszélt, és Evelynt hirtelen nyugtalanság fogta el.

– A Szivárvány? – ismételte, miután felismerte a héber szót.

Az angyal bólintott.

– Az íj, ami a nyílvevőnket tartja. A birodalmak közötti kapcsolat.

– Az íj – suttogta Evelyn szinte csak magában. – Miért pont ő? Miért én? – Nem tűnt igazságosnak; máris rengeteg áldozatot hozott.

Az angyal átérezte az asszony mélységes fájdalmát, de igyekezett tárgyilagos maradni. Most Evelynnek is erre volt szüksége.

– Általad már így is több egyszerű embernél. Különleges. Talán nem is lesz más hozzá hasonló.

Evelyn kételkedve rázta a fejét, bár tisztában volt vele, hogy az angyal csak az igazat szólja.

– Úgyis tudod, hogy bele fogok egyezni, különben nem lennél itt – válaszolta beletörődően, majd megtört lélegzetet vett. Erősnek kellett maradnia. – Van olyasmi is, amiről sejtelnéd sincs?

– Nem tudom, hogyan fog dönteni.

Evelyn megcirógatta gyermeke arcát; hihetetlenül puha és ártatlan volt.

– A szíve szerint fog dönteni.

– Akkor reméljük, hogy rátalál a szerelemre – felelte az angyal.

Evelyn felemelte a fejét, most már határozottabb volt.

– Vannak feltételeim.

Az angyal már ismerte a feltételeit, Evelyn álmaiban előre megbeszéltek mindent.

– Elfogadjuk a feltételeidet, amennyiben hajlandó vagy megfizetni az árát. Nálad van?

Evelyn bólintott, és a takarója alá nyúlt, ahonnan előhúzta egyik ezüst karpántját. Óvatosan a csuklójára csúsztatta, miközben

szorosan karjába ölelte a kisbabáját. Felvonta a szemöldökét; nem is gondolta, hogy ilyen könnyen fog menni.

– Tényleg szükségetek van rá – jegyezte meg.

Az angyal néma megerősítéssel bólintott egyet; mozdulata megbánást sugárzott. Nehéz volt számára beismerni a hibáikat – kénytelenek az emberekhez fordulni, akik meghozzák az áldozatot, csak mert az angyalok nem tudják kordában tartani a saját birodalmukat.

– Esküdj meg, hogy viselni fogja az amulettet! – Evelyn fél kézzel feltornázta magát egy kicsit az ágyon. Amint felült, máris érezte, ahogyan az erő eltávozik a testéből. Megpróbált tudomást sem venni róla, és újra a lányára figyelt.

– Már egyszer legyőzted, nem is biztos, hogy vissza fog térni – felelte az angyal.

– Esküdj meg! – Evelyn nem akarta annyiban hagyni, már túl sokat látott, túl sokat harcolt.

– Esküszöm – adta be végül a derekát az angyal. Éppen úgy lenyűgözte Evelyn ösztönös megérzése, mint az áldozat, amit vállalt.

Evelyn megrázta a fejét. Némán hallgatott, mígnem egy könnycsepp gördült végig az arcán, és suttogva így szólt:

– Csak egy újabb bárány a mészárszéken.

Az angyal elszakította tekintetét a kilátásról, ami az ablakból tárult elé, és a nő felé lépett.

– Nem akármilyen bárány. Megfelelkezel róla, hogy te magad is részben angyal vagy.

– Mikor fog megtörténni? – kérdezte Evelyn, jóllehet már maga is érezte a halál közeledtét.

– Most.

– 187 éves vagyok, vajon megérte mindez?

Mindketten az újszülöttre pillantottak.

– Ezt neked kell megmondanod – válaszolta az angyal. Maga is meglepődött, milyen elképesztő hatást váltott ki belőle a gyermek közelsége.

Evelyn tudta, hogy csupán percei vannak hátra. Megragadta a nővérhívó gombot.

– Adj még egy percet, hogy a családommal tölthessem! Húzódj hátra, hogy ne érezzem a jelenléted, emberként akarom bevégezni.

– Még mindig hiszel az emberiségben, mindazok után, amiket láttál?

A pulzusát jelző monitor eszeveszetten sípolni kezdett. Evelyn megcsókolta a gyermek fejét, beszippantva a kicsi illatát újra és újra, miközben megnyomta a segélyhívó gombot.

– Csakis egy ember érezheti ezt át, még ha egy szempillantásnyi időre is. Nem adnám neked az életem, és nem helyezném a kezébe a lányom sorsát, ha nem volna hitem.

– Elkísérlek az utad egy részén, ha szeretnéd – ajánlotta fel az angyal.

Evelyn nem tagadhatta le a félelmét, ezért így felelt:

– Egy kis társaság biztosan jólesne.

Az ajtó hirtelen kitarult, amikor a szülésznő berontott a szobába, nyomában az orvossal, majd nem sokkal utána James is besietett.

A szülésznő képtelen volt leplezni a rettenetét, amint megpillantotta a vörös lepedőt. Rögtön munkához látott, leráncigálta az ágyneműt, miközben az orvos megpróbálta rendbe hozni a bajt – Evelyn tudta jól, hogy nincs segítség.

James arca falfelhérré vált. Evelyn átadta neki a gondosan bebugyolált kis életet. A férfi karja remegett, amint magához ölelte a gyermeket. Tudta, hogy nagy a baj, látta a felesége szemében.

Evelyn szóltanul nézte, élvezte az együtt töltött utolsó pillanatokat.

– Mondják meg, mi történik! – könyörgött James, és közben elkeseredetten próbálta kerülni Evelyn túlságosan is beletörődő, kék tűzű tekintetét.

Az orvos nem felelt, csupán még több segítségért kiáltott.

Már úgylis túl késő volt.

– James... – szólt Evelyn, de a férfi nem bírt ránézni.

Az asszony ismét próbálkozott, ezúttal nagyon halkán:

– James, kitaláltam, mi legyen a neve.

– Mi legyen? – kérdezte a férje remegő ajakkal.

– A lányunk a Keshet szíve, James. Violet... – Ez volt minden, amit még mondani tudott. Ez volt a legtöbb, amit bármiféle magyarázatként adhatott az elkövetkező megpróbáltatásokra. Korábban már mesélt történeteket a Szivárványról. Remélte, hogy James elmeséli őket egy napon Violetnek is.

– Violet – bólintott a férfi, és megtörölte könnyes arcát.

– Minden rendben lesz – vigasztalta Evelyn.

James az orvosra pillantott, és mintha a messzi távolból látta volna, amint megrázza a fejét, alig észrevehetően. Szíve mostanáig sohasem tapasztalt mélységbe zuhant.

– Szeretlek, mindkettőtöket.

– Mi is szeretünk, Evelyn – suttogta James.

Az angyal abban a pillanatban már várta, amikor vége lett, és egész úton mellette maradt. Később visszatért a gyermekhez, akinek Evelyn a Violet nevet adta, és neki ajándékozta lényének egy részét – amit egy angyal csakis egyszer adhat.

Végül nem maradt más hátra... mint türelmesen várni.

Első fejezet

*„Bár az emlékezet maga lehet a paradicsom,
ahonnan sohasem űzethetünk ki, egyben tüzes pokollá is válhat,
ahonnan nincs többé menekvés.”*

JOHN LANCASTER SPALDING

KÖNNYED, FEKETE VONALAK FAKADTAK BELŐLEM, lelkemből kezemen át a lapra, szabadulásért esedezve. A szén nem a megszokott rajzeszközöm, de az utóbbi időben felettébb helyénvalónak éreztem. Az ablaknak vetettem a hátamat, így a nap sugarai körberagyogták az árnyékomat a papír megmaradt fehér felületén. Azon túl a szén egyre erősebb, élesebb vonalakat rajzolt, én pedig egyre mélyebben temetkeztem az alkotásba. Mindig ezt tette velem a művészet; majdnem megállította az időt.

De csak majdnem.

Más voltam, bármennyire is igyekeztem takargatni. Hiába próbáltam volna becsapni magam. Nem igazán maradt más választásom, tartottam magam a szabályokhoz. Az iskolában, az edzéseken és a kutatások során – ahol egyáltalán hasznom vehették. Így tudtam

csak megőrizni az önuralmam, ami sohasem volt még ennyire fontos, vagy éppen ilyen törekeny.

Meghúztuk a határokat. Phoenixnél volt, amit akartunk; nálunk pedig, aminek megkaparintásáért bármit megtett volna. És ha meg kell halnom közben? Hát, Phoenix minden bizonnyal jól megérdemelt győzelemnek tartaná.

Ez persze még nem jelenti azt, hogy megkönnyítem a dolgát. Ha a Grigori Írás a száműzöttek kezében marad, megszámlálhatatlan ártatlan élet kerül veszélybe. Kénytelenek voltunk hát elfogadni Phoenix javaslatát, hogy kicseréljük az Írásokat. Nem volt eszményi megoldás. Ha kiszolgáltatjuk a Száműzöttek Írását, Phoenix olyan pusztító tette vetemedhet, aminek fel sem foghatjuk az árát.

Vagy hogy hány embernek kell majd megfizetnie.

Hogyan is lehetne kiszámítani az árát, ha visszahozza minden sötétség anyját a pokolból?

Hirtelen almaízt éreztem a számban, édes és zsenge volt; virágok illata csapta meg az orromat, és pollentól lett sűrű a levegő. Riadtan összereszttem a közelségüktől, de túlságosan lassú voltam, még mindig elmerültem zűrzavaros, kísértő gondolataimban. Merev és heves vonásokkal rajzoltam. Még azt is a festőállványon lévő papírra vettem, amikor szárnyak súlyos csapkodását hallottam, sőt az este és a reggel egymással váltakozó képeit is, amint felvillantak a szemem előtt.

Miss Kinkaid sajátos torokköszörülése térített magamhoz. Az alkotásom fölött álldogált. Nem kellett találgatnom az okát.

– Khm, Violet...

Ám amint ismét környezetem tudatára ébredtem, egyszer csak egész testemben megszólaltak a vészharangok.

A fenébe, már megint!

Griffin ki fog akadni!

– Miss Kinkaid, kérem, lépjen távolabb az ablaktól! – vágtam közbe, mielőtt belekezdhetett volna a bírálataba. Felpattantam, és vettem pár mély lélegzetet, hogy megnyugtassam angyali érzékeimet. A többi, átlagos Grigori-harcosnak is éppen elég megpróbáltatást jelent az ilyesmi, akik csupán egy, de legfeljebb két angyali érzékkel rendelkeznek. Én tapasztaltam elsőként egyszerre mind az ötöt – és ez bizony több volt a soknál.

– Úgy vélem, *nos...* Tessék? – kapta a szívéhez hirtelen Miss Kinkaid a kezét, mintha éppen az imént sértettem volna vérig.

Bosszúsan forgattam a szememet.

Mindig ugyanaz a helyzet.

– Igen! Most rögtön! A többiek is! – kiáltottam az osztálynak. Szerecsére viszonylag kicsi, tizenöt fős volt a rajzcsoporth. – Mindenki a falhoz! – adtam ki az utasítást, és felkaptam a mobilomat. Bepötyögtem az „NYT3” üzenetet, majd megnyomtam a küldést, és eldobtam a telefont.

Nyílt támadás, három száműzött úton.

Igen, még rövidítést is kitaláltunk a... pillanatnyi koncentrációs zavaraimra. Néha egyszerűen képtelen voltam megőrizni a védelmi sáncaim – különösen azokban a pillanatokban, amikor éppen egy rajzon dolgoztam. Egyszerre minden másról megfeledkeztem.

A társaim úgy bámultak rám, mintha valamiféle szörnyszülött volnék, és habár nem volt időm törődni vele, mégis bosszantott.

Talán mert igazuk van.

– Nagyon sajnálom, de mozduljatok már meg! – sürgettem őket, és szó szerint nekiálltam a terem egyik végéből a másikba lökdösni az embereket. Az osztálytársaimnak igencsak leesett az álluk, és

kis híján kiesett a szemük a helyéről emberfeletti erőfeszítéseim látán. A hangos sikítozás később fog kezdődni, amikor rádöbbenek, hogy ez nem holmi bugyuta tréfa. Egyelőre mindenki megőrizte bizonyos szinten a laza hidegvérét, csak arra az esetre, ha netán egy rejtett kamera figyelné minden mozdulatukat. Már láttam is, ahogyan Tristan Newland feltartja a mobilját.

Tudtam jól, hogy a száműzöttek már közelednek, mindjárt megérkeznek. Átkoztam magam. Ha még egy fél óráig meg tudtam volna őrizni a védelmemet, akkor mostanra az iskola területén kívül volnék, és mindez sokkal egyszerűbb lehetne.

A száműzött angyalokkal az a legnagyobb bökkenő, hogy nincs sok szabály, amit követniük kellene, vagy egyáltalán hajlandók volnának figyelembe venni. Mivel a saját otthonukban nehezen tudják felkutatni a Grigori tagjait – a hozzám hasonló, félig emberi, félig angyali teremtményeket –, a védőpajzsoknak köszönhetően, amiket minden otthon természetesen bocsát ki, minden más hely, az iskolákat is beleértve, szabad prédá.

Levettem a pulóveremet.

– Mindjárt betörnek az ablakok! Csukjátok be a szemeteket! – utasítottam a társaimat, akik végre kezdtek észbe kapni. Csak a csoport fele vett komolyan, és riadtan a térdükbe temették az arcukat. Talán azt hitték, hogy túsul ejtem őket. Valószínűleg nem segített a helyzeten, amikor elővettem az igencsak ádáz külsejű törőmet a „káprázattal” leplezett tokból; ez a bűbáj gondoskodott róla, hogy rejtve maradjon a kíváncsi szemek elől. Ha egyszer azonban már előbukkant, minden tekintetet egy szempillantás alatt magára vonzott.

– Ó, jóságos ég! – jajveszékelt Miss Kinkaid.

Már nem maradt időm segíteni nekik, mert abban a pillanatban három bukott angyal tört be az ablakon, mégpedig egy teherszállító

vonat lendületével, apró szilánkokkal és fadarabokkal zúdítva tele a tantermet és a fal mellett kuporgó diákokat.

Hencegő banda!

Észrevettem, hogy pár embert eltaláltak a kósza üvegszilánkok, de semmilyen komoly sérülés nem történt. Még nem.

Három az egy ellen rossz felállás volt. Három száműzött egy Grigori-harcos ellen – akinek még tizenöt védtelen embert is meg kell védenie – még rosszabbnak tűnt. Egy fehér hajú száműzött egyből kiszúrt, és habozás nélkül támadásba lendült. Alig egy másodpercem maradt védekezni, és közben tudtam: nem hagyhatom, hogy a másik kettő szabadon kiélje sajátos művészi hajlamait a társaimon, vagyis a csonkítást és a kínzást.

Amikor a száműzött felkészült az ütközésre, eldobtam a törömet, és félregurultam az útjából. Éppen csak kikerültem az öklét, pontosan elég időt hagyva magamnak, hogy elkapjam a következő, szőke száműzöttet, és tekegolyóként nekihajítsam a harmadiknak, mielőtt Hófehérke már megint a nyakamon volt. Alaposan megfizetem a taktikámért, úgy bevertem a legközelebbi asztalba a fejem, hogy a lapja kettéhasadt.

Hófehérke pár másodperc leforgása alatt a földre lökött, maga alá szorított, azután csépelni kezdte öklével az arcomat. Sikerült annyira megmozdulnom, hogy beletérdeljek a gyomrába, majd kimásztam alóla, és talpra ugrottam.

Két újabb alak repült keresztül a most már üveg nélküli ablakon, kecsesen landoltak a három száműzött mögött. Egy szemernyi sem tévóváltak, előrántották a törüket, és beszálltak a harcba. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, azután a rám támadó száműzött arcába öklöztem. Ütésem ereje a falhoz lökte a fickót, így lehetőségem

nyílt megragadni a törömet, és méríteni az angyali erőből, ami a belső mélyén rejtőzött. Előhívtam.

A testemből áradó sajátos, ametiszt köd beborította a szobát, és mosolyogtam, amint körülölelt engem. A száműzöttek egyszerre megdermedtek, mozdulatlanává váltak a hatalmamtól, és nem tudtak kitörni a bénító erő béklyóiból.

Éreztem, amint meleg vér csurog végig az arcomon. Az előbbi asztalfejelés okozott némi kárt.

– Hé, srácok! – üdvözöltem Betht és Archert, azután az ajkamba haraptam.

Az osztálytársaim sikoltozni kezdtek, vagy sírva fakadtak. Nem tudtam hibáztatni őket. Beth és Archer egyszerre húzták fel a szemöldöküket.

– Ez öt napon belül már a harmadik eset, Violet.

Közelebb sétáltam Hófehérkéhez, aki a fal tövébe roskadt. Tudtam, hogy hall engem, sőt még beszélni is képes, ha úgy hozza a szükség. Figyelte, ahogyan közeledek feléje, pontosan tudta, mit tehetnék vele. Ugyanaz a kisugárzás, ami hozzám vezette őket, most megmutatta neki, milyen erős is vagyok. Igen, állítólag... sugárzik belőlem a dolog.

Nagyon fiatal volt. Nemcsak a külsejét tekintve, hanem a tapasztalatait is. Fogadni mertem volna, hogy nem lehet a földi világon egy évnél régebben, ami még így is több volt, mint amennyit a másik kettő esetében becsültem volna. Az ezeréves angyali lét egy cseppet sem készítette fel őket, hogy emberi alakot öltsenek. Ez a fickó kis-sé esetlennek tűnt a testében, mintha nem illett volna rá. Nem volt meglepő, hogy férfitestbe költözött. Mind azt választotta, hogy férfi legyen, legalábbis *majdnem* mind. Az angyalok nézőpontjából a

férfi az erősebbik, a női a gyengébbik nem, minden testi erő nélkül, ráadásul még a havi vérzés kellemetlenségeivel is megtűzdelve.

Idióták.

Nem tűnt sokkal idősebbnek nálam, fényes, fehér haja felfelé meredt. Valami nagymamáknak szánt hajfestéket használt, a frizurája lassacskán lila árnyalatot öltött. Kis híján felnevettem, amint elképzeltem, ahogyan emberré válik, és a következő heteket a hajszínekkel való kísérletezéssel tölti.

Miss Kinkaid óvatosan felállt, és támaszt keresve a falnak dőlt, miközben úgy remegett, mint egy újszülött kiscsikó.

– V-V-Violet, tedd... tedd el a f-fegyvert! Hívnunk kell a... rendőrséget – dadogta rémulten, de minden második szava elcsukló zokogásban veszett el.

Mélyet sóhajtottam. Ez így nem volt rendjén. Habár elvileg kézen tartottuk a dolgot, mégis azon tűnődtem, vajon nem okozunk-e ezeknek az embereknek valamilyen tartós pszichés sérülést a későbbi életükre. Griffin, a város Grigori-harcosainak vezére megnyugtató, hogy szó sincs róla, de akkor is...

Legalább a rajzstúdiók különálló épületben kaptak helyet, különben mostanra már az egész iskola ránk rontott volna. Ugyanakkor máris sietősen közeledő lépések ütötték meg a fületem.

– Bárcsak olyan egyszerű volna! – motyogtam. Egy pillanatra sem vettem le szememet a száműzött angyalról, aki egy mosolyal szívesen megölt volna, hogy azután mindenkiel végezzen a teremben, valamiféle kifacsart becsületkódexnek engedelmeskedve, és nem utolsósorban, hogy eltüntesse a bizonyítékot. A száműzöttek legalább alaposak voltak, ha más nem is.

– Akarod, hogy emberré tegyelek? – kérdeztem, gyors pillantást vetve a másik két száműzöttre. Egy olyan nyílt támadás során, mint

amilyen ez volt, senki sem várta tőlünk, hogy választást kínáljunk, és amúgy is tudtam, mi lesz a válaszuk, mégis kötelességemnek éreztem felajánlani a lehetőséget.

Igen, érzelgős vagyok.

A száműzött nem válaszolt, ám továbbra is úgy bámult rám, mint aki éppen arról ábrándozik, miként tépje le a fejem. Erősebben szorítottam a törömet.

Archer megköszörülte a torkát. Sajnos tudtam az okát.

Visszafojtottam egy ingerült sóhajt.

– Van számomra valakinek üzenete? – tettem fel a kérdést, betartva a legújabb protokollt.

Az előttem gubbasztó száműzött nem tétovázott, hogy megfontolja a szavait. A másik kettő egyszerűen csak morgolódott.

– Minden tekintetben jobb vagyok nálad! Sokkal erősebb vagyok, mintsem gondolnád, és amikor megöllek, mindenki meg fog hajolni előttem – kiáltotta. Képtelen volt uralkodni emberi alakjának a haragján, egy olyan érzelmen, amit korábbi, test nélküli lények nem tudott feldolgozni. Már kezdtek elhatalmasodni rajta a téveszméi.

Nem ilyen üzenetre gondoltam, de nekem így is jó volt.

Miss Kinkaid velőtrázó sikolyával egy időben a száműzött mellkasába döftem a törömet, és közben ügyeltem rá, hogy halálos sebet ejtsek. Nem volt rá szükség, hogy pontosan szíven szúrjam; ha máshol találom el, úgyis egykettőre meghal. Csupán az számított, hogy Grigori-penge okozza a sebet, mi pedig mindig biztosra menünk. Másként szinte lehetetlen volt megszabadulni a száműzött angyaloktól.

Archer nem habozott, végzett az egyik száműzöttel, majd megfordult, és szembe találta magát a másikkal. Pengéje átvágta a torkát.

Elfordultam. Archer régi vágású harcos volt, ráadásul kiváló is.

Jeff Willis és Meredith Faro, két osztálytársam, éppen ezt a pilanatot választotta, hogy a sokk után hisztériás rohamot kapjon. Jeff borult ki a legjobban. Legalább most senki nem próbált lelépni.

Tudtam jól, hogy nem tart sokáig; Beth máris behatolt a többi diák elméjébe. Minden Grigori-harcosnak megvolt a saját különleges képessége, és mindnyájan egy kicsit különböztünk egymástól. Beth ereje az emlékekben rejtett, ám ez a tudomány is – mint mindnyájunk hatalma – véges volt. Nagyjából tíz percig volt képes feltárni az ember elméjét, és csak félórányi emléket tudott kitörölni. *Ráadásul* minden esetben meg kellett érintenie a célszemélyt.

Miss Kinkaiddel kezdte a sort. A tanárnő elcsendesedett, bár szája továbbra is néma sikolyba torzult. Beth megnyugtatóan végigsimított a kezén.

– Nyugalom. Most már minden rendben.

Elsétált mellette, azután szép sorjában a többiekhez lépett. Mielőtt továbbhaladt, mindenkit megérintett, még azokat is, akik megpróbáltak elhúzódni.

– Már úton van a segítség – mondta megnyugtatóan. – Volnátok szívesek rám nézni egy pillanatra? – folytatta, egy kis édeskés kedvességet erőltetve a hangjába, amivel mintegy bűvöletbe ejtette a diákokat. Beth is régimódi volt.

Archer kiugrott az ablakon, majd egy pillanat alatt eltűnt, miatt én körbejártam a teremben, és megbizonyosodtam, hogy tényleg minden bizonyíték megsemmisült a száműzöttek jelenlétéről. A tesztük volt a legegyszerűbb része a feladatnak. Amint „visszatértek” ugyanis a birodalmukba, akármilyen varázslat gondoskodott is a testi valójukról, rögtön szertefoszlott, földi maradványaikkal együtt, néha viszont más holmik is maradtak utánuk. Többnyire fegyverek,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogy még értékesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

de újabban szokásunkká vált átkutatni a helyszínt olyan tárgyak után is, amik valamilyen üzenetet rejthetnek. Bár tisztában voltam vele, hogy Phoenix sohasem vesztegetné az idejét efféle cselszövésekre. Az üzeneteket személyesen szereti átadni.

– Mindannyian rajzórán voltatok, akárcsak más napokon. Vándalok garázdálkodtak a környéken, ahogy a múlt *pénteken* is – Beth sokatmondó pillantást vetett rám –, egy banda motorozott errefelé, köveket hajigáltak be az ablakon. Csupán a pusztaszerencsének és Miss Kinkaid lélekjelenlétének köszönhető, hogy mindenki időben meg tudta húzni magát a sarokban. Pár társatokat eltaláltak a szilánkok, de mindannyian jól és most már biztonságban is vagytok. Sajnos egyikőtök sem tudta szemügyre venni az elkövetőket. Mindenki egyetért?

A tanárnő és az osztálytársaim is bólogattak.

Beth türelmesen várt, amíg elégedett nem lett.

– Rendben. Most pedig üljetek csendben, amíg el nem megyünk! Ne figyeljetek ránk, és egyikünkre sem fogtok emlékezni a távozásunk után, Violet kivételével, aki az osztálytársatok, és aki egész idő alatt veletek együtt húzta meg magát a sarokban.

Ismét mindenki bólogatott.

Megijedtem Archertől, amikor az ablakon át visszaérkezett néhány téglaméretű kővel, amit a kengyelfutó gyalogkakukkos pólójába csomagolt. Szétszórta őket a teremben, magyarázatként az üvegszilánkokra, néhányat pedig még az asztalra is dobott, amit széttörtem a homlokommal.

– Még szerencse, hogy az iskolád nincs bekamerázva, különben sokkal nehezebb dolgunk volna – jegyezte meg.

A folyosóról sietős léptek hallatszottak. Beth és Archer egyszerre megdermedt.